

i Overensstemmelse med samme udgivne administrative Forskrifter". Derksom det imidlertid er rigtigt — og jeg troer ikke, at det hidtil er modsagt af Nogen, — at der kan gives Instructioner af Overtoldbestyrelsen om den nærværende Lovs Udførelse, saaledes som det jo er fastsat i Udkastets § 29, saa maa det ogsaa erkjendes, at Tilfidsættelse af disse Overtoldbestyrelsens Instructioner maa medføre et Ansvar. Spørgsmaalet bliver altsaa kun det, om der er overladt for meget til Administrationen eller ikke; men naar der ikke stilles Forslag om en Indskrænkning af Administrationens Myndighed i saa Henseende, saa seer jeg ikke reitere, end at det almindelige Princip, der allerede ligger paa Bunden af § 29, og som kun opretholdes i Flertallets Forslag til § 25, er rigtigt, med andre Ord altsaa, at man ikke kan undvære den i denne sidste Paragraph indeholdte Bestemmelse, som hædder den Administration ved den førstnævnte Paragraph givne Myndighed. Det anerkjendes jo ogsaa af Udvalgets Fleertal, at Domstolene skulle kunne prøve de enkelte Tilfælde, navnlig om Administrationen har overtraadt Loven ved de administrative Forskrifter, den har givet, thi dette ligger med fuldkommen Klarhed i de Udtryk i § 25: „i Henhold til Loven og i Overensstemmelse med samme udgivne administrative Forskrifter". Skulde Overtoldbestyrelsen altsaa udstede Instructioner, der ikke have Hjemmel i Loven, da vilde Domstolene i de enkelte Tilfælde kunne sige: „Dertil har Overtoldbestyrelsen ingen Hjemmel havt, det er ikke i Overensstemmelse med Loven, og altsaa kan Overtrædelsen deraf ikke have den Virkning, som det vilde have havt, naar Instructionen havde været i Overensstemmelse med Loven. Jeg seer saaledes ikke, at man kan undvære den omhandlede Bestemmelse; savnes der Noget, maatte det derimod som sagt være et nærmere Tillæg til de andre Paragrapher, navnlig § 29. I Forbindelse hermed skal jeg endnu kun henstille en Redactionsforandring til det ærede

Udvalgs Fleertal, hvis dets Forslag skulde blive vedtaget. Det er med Hensyn til et Udtryk, som forresten er optaget lige efter selve Lovudkastet, men som ikke er stemmende med den Sprogbrug, som man pleier at følge; naar det nemlig i § 25 hedder: „Bestemmelserne i nærværende Lov, for hvilke ikke er ansat særlig Straf", saa er det vel saa, at man i visse Tilfælde taler om Straffeansettelse, men man pleier dog kun at gjøre det, hvor der er Spørgsmaal om en Lovs Anvendelse, om at Domstolene kunne bevæge sig mellem et Maximum og et Minimum. Jeg skulde tage meget feil, om ikke Meningen med det brugte Udtryk her er den: „for hvilke der ikke er fastsat særlig Straf", eller hvilket andet Udtryk man nu vilde bruge. Udtrykket „ansat særlig Straf" indeholder en urigtig Brug af Ordet, som jeg troer er noget forvildende.

Jeg skal endnu gjøre en Bemærkning med Hensyn til Udkastets § 30. Det er noget Usædvanligt, at man udtrykkelig i en enkelt Lov omtaler Lovens Udvidelse til Island og de dansk-vestindiske Besiddelser, da vi have constitutionelle Regler for, hvorledes en saadan Udvidelse skal gaae for sig. Jeg formoder derfor, at man her har meent noget Mere, end der ellers vilde være Tilfældet, nemlig at man saa at sige skulde kunne indbringe disse Besiddelser ligesvem under nærværende Lov, og at man af den Grund har villet have en udtrykkelig Bemærkning i saa Henseende; men det vilde i saa Fald dog vistnok være i sin Orden, om det blev sagt ligesvem, at det skal kunne skee ved Anordning. Det er ganske rigtigt, at man ikke behøvede at sige dette, naar der kun var Tale om den sædvanlige Anvendelse af en Lov paa Island og de dansk-vestindiske Besiddelser, men her er snarere Tale om forsaavidt at optage disse Besiddelser i det almindelige Retsomraade, og dette maa skee ved en Lov, naar det ikke kan skee ved en Anordning. Det vil altsaa vistnok være rigtigst, hvis der blev tilføjet: „ved en offentlig kundgjort Anordning." — I Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at